



# Ušňehiny



## Úvodník

Tak už je tu zase druhý trimestr, blíží se konec roku, Vánoce, a to také znamená první číslo Luštěnin v letošním školním roce. Doufám, že Vám Vánoční zpříjemníme články o všem možném, co se od prvního září událo. Můžete se těšit na báseň, rozhovor, perličky a spoustu dalšího. V časopise najdete i fotografie z elektronového mikroskopu, které nafotili studenti septimy při návštěvě Prahy s paní profesorkou Erhartovou. Také personální obsazení časopisu se lehce pozměnilo, přibrali jsme nové a nadšené redaktory, aby nám pomohli připomenout Vám některé momenty prvního trimestru. Přeji Vám tedy veselé Vánoce, šťastný nový rok a příjemné čtení.

*Julie Krejčová*

### ***English club žije i v tomto školním roce!***

*Studenti primy, sekundy, tercie a kvarty,  
pokud si chcete procvičit či zopakovat  
cokoliv z angličtiny a zároveň získat nové  
kamarády, nezapomeňte, že Vaši starší  
spolužáci z kvinty a sexty jsou připraveni  
Vám pomoci.*

*Stačí se jen rozhodnout a kontaktovat  
profesorku Csibovou, která Vám  
zprostředkuje setkání se členy English  
clubu, a zbytek už si domluvíte sami.*

## Obsah

Úvodník .....	3
AKCE BIPO 2016 .....	4
Karlík a továrna na čokoládu .....	6
Cesta do Francie.....	7
Imprese z Francie.....	8
Cesta do ČR .....	10
Rozhovor s Resty .....	11
Interview with Resty.....	14
Publicistika nanečisto .....	16

### **Šéfredaktor:**

Julie Krejčová

### **Redakce:**

Tereza Csibová

Natálie Hromková

Anna Táborská

### **Do tohoto čísla přispěli:**

Anna Kovbuz

Matouš Pikous

### **Jazyková korektura:**

prof. Anna Zelenková

### **Sazba a Grafika:**

Jan Wollmann

### **Titulní stránka:**

Eva Rydvalová

## AKCE BIPO 2016

Jako studentka kvarty jsem se tento rok od 19. do 23. září zúčastnila akce BIPO. Tento rok to ale pro mě bylo naposled, a proto celkem smutné, ale i krásné. Chtěla bych se s Vámi podělit o své zážitky, abyste buď zavzpomínali, nebo získali představu o tom, jak tato akce probíhá, či se těšili na další rok.

### 19. září - pondělí

Po tom, co se všichni studenti od primy do kvarty sešli před školou, jsme se pomalu přemístili na nádraží, odkud jsme jeli vlakem do Bílého Potoka.

Když jsme dorazili do Rekreačního střediska Jizerka, vybalili jsme si, najedli se a vlastně až do prvních odpoledních bloků už nedělali nic zajímavého. Já osobně jsem v pondělí měla blok Výstup na Smrk, takže naše skupina nadšenců vyrazila.

V Bílém Potoce bylo 15 stupňů, ale když jsme po náročné cestě dorazili na Smrk, zdálo se mi, že je trochu zima. To, že je nahoře -1 stupeň, mě pravdu nenapadlo. Kromě toho, že tam mrzlo, tak ani výhled za moc nestál - byla taková mlha, že jsme si pomalu ani neviděli na nohy. Stejně jsme si ale všichni výlet užili a ani nám to moc nevadilo. Když jsme se vrátili zpět na chatky, odehrál se fotbalový zápas mezi třídami. Poté se ještě většina

tříd sešla a pracně nacvičovala svá divadelní představení.

### 20. září - úterý

Po ranním výukovém bloku jsme po obědě měli poslední možnost zkoušky divadelního představení, takže nervozita sílila. Zkouška totiž nebyla vůbec ideální - všichni jsme se kvůli touze po vítězství hádali a pomalu jsme propadali zoufalství. Po náročné zkoušce mě a další spolužáky čekal blok Bublinománie. Bylo krásné počasí a my jsme pod vedením paní profesorky Erhartové celé odpoledne foukali bubliny nejrůznějších tvarů. Po skončení tohoto bloku se opět odehrál fotbalový zápas. Poté se všechny třídy odebraly do tělocvičny základní školy v Bílém Potoce, kde se tradičně odehrával večerní program. Kvůli nepřítomnosti jednoho z třídních profesorů jsme divadlo hráli už v úterý a ne, ve středu jako poslední - jako třešnička na dortu.

Divadelní klání zahájila sekunda se svým vtipným představením Karlík a továrna na Škodovku. Po sekundě jsme byli na řadě my. Po krátké válečné poradě a povzbuzování začalo naše představení Mrazíka, do kterého jsme dali opravdu všechno. Myslím si, že i přesto, že se něco nepovedlo, užila si tohle představení celá naše třída nejvíce ze všech čtyř, které jsme od primy do kvarty odehráli. Šťastní, že se to všem povedlo, jsme šli zpět na ubytování a spát.

### 21. září - středa

Po dopoledním vyučování nás opět odpoledne čekaly bloky. Ve středu jsem se zúčastnila turnaje v piškvorkách, kde se utkali nejlepší „piškvorkáři“. Po přibližně dvou hodinách hraní piškvorek jsme už znali vítěze a mohli jít fandit svým fotbalovým týmům. Poté jsme se opět přemístili do tělocvičny a vychutnali si divadlo třídy tercie - Tercie hledá talent. Po tercii přišla na řadu prima, která celé divadelní klání zakončila svým povedeným představením Dvanáct měsíčků. Po ukončení večerního programu šli všichni nabírat síly na nadcházející branný závod.

### 22. září - čtvrtek

V ranním vyučovacím bloku jsme se dozvěděli něco o první pomoci a tradicích školy. Naobědvali jsme se, ale tentokrát nás nečekaly volitelné bloky - ve čtvrtek se totiž koná branný závod, ve kterém většinou tříčlenné týmy (každý závodník v týmu je z jiné třídy) plní různé úkoly týkající se všestranných znalostí i dovedností. Ve dvě odpoledne závod začal a týmy startovaly v pětiminutových intervalech. Konec závodu byl okolo páté hodiny.

Před fotbalovým zápasem se ještě díky dobrému počasí konala balónková bitva mezi třídami. Večer nás čekalo divadelní představení profesorů o mravenečcích, a pak vyhlášení branného

závodu, vítěze fotbalového turnaje a samozřejmě i divadelního klání.

Zlato z branného závodu si odnesl tým složený ze Štěpána Šumy, Zuzky Cýrusové a Honzy Kubáčka. Fotbalový turnaj vyhrála kvarta a cenu za nejlepší divadlo si již podruhé odnesla sekunda. Po vyhlášení cen jsme se my kvartáni vydali zpět do střediska dříve, protože jsme pořádali diskotéku. Po skončení diskotéky jsme se šťastní rozloučili se svým posledním večerem na BIPU a šli spát.

### 23. září - pátek

V pátek se dostavila smutná nálada, především pro nás, studenty kvarty. Čekalo nás totiž posledních pár hodin strávených na této akci. V dopoledních hodinách se konal zápas v kopané mezi studenty a profesorským sborem, který se podařil vyhrát studentům. Následoval vyrovnaný volejbalový zápas, který vyhrál profesorský sbor. Po zabalení jsme se všichni odebrali na vlakové nádraží a jeli společně vlakem do Liberce. To byl konec krásného týdne stráveného v Jizerských horách.

Tímto článkem bych chtěla poděkovat všem zúčastněným za vytvoření skvělé atmosféry a za hezkých pět dní v krásném horském prostředí.

*Anna Táborská*

„Pan profesor Stupka je jako dobrá hospoda, začíná dřív a končí později.“

## Karlík a továrna na čokoládu

Toto je popis „plaveckého dne“ z pohledu septimána, který se podílel na organizaci zakončení prvního trimestru v bazénu. Takže sextáni, poučte se z našich chyb, a vy ostatní si užijte pohled do zákulisí této akce, protože ne všechno je ve skutečnosti tak dokonalé, jak se může zdát.

### Měsíc před zakončením

Jako všichni zodpovědní studenti jsme se i my, třída septima, odhodlali začít s přípravami včas. S třídním profesorem jsme si zvolili téma a rozdělili funkce velmi brzy. Měli jsme tým výtvarníků, tým technické podpory, tým scénáristů a tým těch, co s ničím nesouhlasili. Všichni měli velké plány. Zdálo se, že všichni rozumí svým úkolům, což se později ukázalo jako mýlka.

### Dva dny před zakončením

Velký skok, že? Je to tak, protože já jsem byla měsíc doma nemocná a dorazila jsem až v pondělí, dva dny před zakončením. Veškeré plány šly tedy mimo mě. Ale nenechte se zmýlit, protože se v podstatě nic od minula nezměnilo. Až na rozdělení rolí – Jiří je hlavní a všichni okolo jsou vedlejší. Také jsme měli ve třídě zlatý papír, se kterým měli evidentně někteří velké plány. Začínám si říkat, že už asi nemáme tolik času, kolik jsem si původně myslela.

### Jeden den před zakončením

Chaos. Matouš se pokouší dohnat skluz. Ve třídě nemáme skoro jiné téma než Karlík a továrna na čokoládu, což se naposledy stalo tak ve druhé třídě. Jirka chce ke svému kostýmu cylindr, buřinka mu nestačí. Já při zadávání do googlu zjišťuji, že cylindr se píše s ypsilon po c. Máme dvě třídní hodiny, kdy se snažíme veškerou měsíční práci napěchovat do 90 minut. Role se mění, aktéři jsou nemocní. Musíme udělat diplomy. Před námi leží velká igelitka odměn, které překvapivě máme. Zjišťuji, že není tak lehké naplánovat jednu 40 minutovou akci, když se řeší ve 20 lidech. Naštěstí se už zdá všechno vyřešené. Ještě musíme do tiskárny a půjčovny kostýmů. Zítra máme sraz o půlhodiny dřív, i když bychom potřebovali spíš hodinu...nebo tři.

### Den D

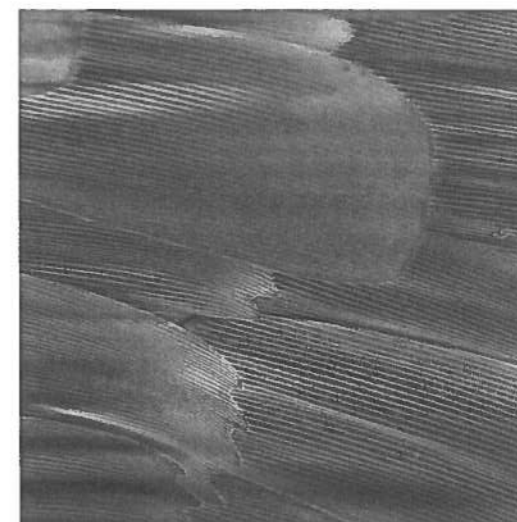
Jedu včas. Najednou mi volá Jirka, že chce moje velký brejle. Jedu pozdě. Na první pohled se místo zdá klidné. Při bližším prozkoumání ale zjistíte, že je to ještě větší chaos než včera. Někteří míří přímo do bazénu, aby zařídili program uvnitř. Já zůstávám venku a snažím se být užitečná, abychom připravili venkovní program. Jiří přichází s cylindrem a stříbrnou holí - jak extravagantní. Přípravy vrcholí.

Všichni na svých místech. Zapalují prskavky. Matouš pouští hudbu do reproduktorů. Dramatický příchod Jirky alias Willyho Wonky. Úvodní část hotová. Úspěch. Rychlé přemístění dovnitř do bazénu. Chvilu paní ředitelky. Premianti. A začínáme.

Uvědomuji si, že jsem nepochopila, co mám dělat. Štafeta se z nějakého důvodu plave na šířku bazénu. Neptejte se proč. Druhá disciplína. Zase nevím, co mám dělat. Do rukou dostávám míček. Soutěžící se potápí pro puky. Improvizuji a snažím se držet Báry, která vypadá, že ví, co dělá. Děti střílí míčkem na desky. V průběhu všech soutěží nás doprovází tematická hudba. Další a poslední disciplína. Dle mého názoru asi nejlepší. Přetahování o provaz ve vodě. Můj jediný poznatek z této soutěže je, že pan profesor Jansa je silnější než všichni zástupci oktávy a sexty dohromady. Tak, konec soutěží.

Sečíst výsledky, napsat diplomy a můžeme vyhlášovat. Všichni jsou šťastní. Každá třída má aspoň jednu odměnu. Závěr, poděkování. A konečně ten chaos končí. Volné plavání. Poprvé za sedm let se nevrhám do vody. Musíme po sobě uklidit. Venku před bazénem na nás čeká třídní se zprávami o studiu. Vše rozdáno, vše hotovo. Všichni spokojeni.

*Julie Krejčová*



*elektronový mikroskop: křídlo*

## Cesta do Francie

00:33 Spolková republika Německo. Nemohu spát. Na chatrném stolku před sebou jsem si vyndal tablet a snažím se nějak zabavit. Sedím na předposledním místě, a tak mám poměrně slušný výhled na autobus. To mi umožňuje pohled na lidskou džungli, na prales lidských těl. Je tma a bolí mě snad všechno. Jsem unavený. Hodně unavený, ale nemohu najít tu správnou polohu. Je mi dost zle. Je mi vše jedno a zároveň jsem naštvaný kvůli všemu. Vše mě dráždí a vše unavuje.

Skroucená těla spolužáků dodávají této cestě tu správnou ponurou atmosféru. Občas je možné zahlédnout pár, který se pohne jako na pláž vyvalené velryby. Jednotlivé údy přetékají z vachrlatých sedaček přes ostatní cestující. Ti, co se

pokládají za sexsymbol, se bezostyšně válí po zemi jako skupina líných mrožů.

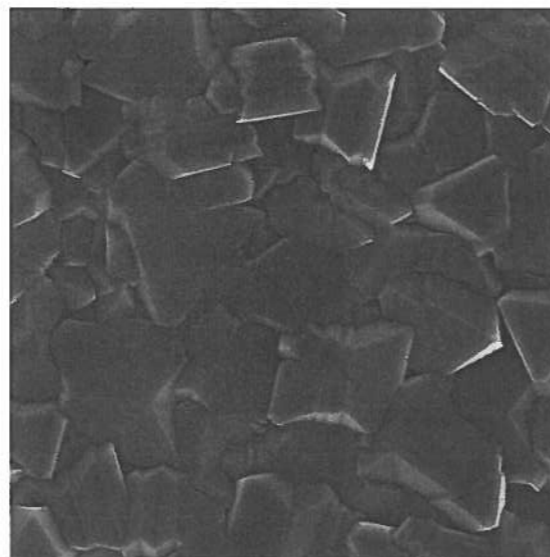
Tyto plynulé pohyby cestujících jsou narušovány kodrcáním autobusu a občasným probdřením několika lidských bytostí s tupým výrazem a zrakem upřeným v hlubokou dáli na deseti centimetrech. Cítím depresi nejen kvůli tomu, že jsem si již dvě hodiny nenatáhl nohy. Rachtání neukotvených plastových krytů klimatizace a motor hučící jak sršní hnízdo probouzí nejdivočejší lidské fantazie. Chvillemi se ozývají hlasy v nerozpoznatelném jazyce. Hlasy zesilují a náhle zas umlkají. Nebýt v autobuse, bál bych se. Navíc někomu strašně smrdí nohy.

V hypnotických záblescích dálničnického osvětlení člověk přichází o zbytky naděje. Kolem města Ausfahrt jezdíme už nejmíň dvě hodiny, a to ani není na mapě. Jeden má pak pocit, že ta cesta musí být snad nekonečná.

*Matouš Pikous*

Prof. Cvrček: „Zkuste si tam doma dosadit bod B. Uvidíte, že to bude zajímavá zkušenost.“

Prof. Cvrček: „To jste sice kreativní, ale je to hovadina.“



*elektronový mikroskop: nanodiamanty*

## Imprese z Francie

Jak tomu již při zájezdech bývá, po strastiplné cestě jsme dorazili na místo určení. Běžný turista většinou v moment příjezdu do cílové destinace rozdvojí svůj pohled mezi svět okolo sebe a hledáček fotoaparátu. To je ten důvod, proč si lidé z dovolených přiváží tolik fotek a proč je potom za dlouhých večerů promítají svým blízkým i vzdáleným příbuzným, které to sice nezajímá, ale vědí, že až se oni vrátí z dovolené, mohou dotyčné na oplátku pozvat na promítání svých fotografií.

Jelikož jsem si ze zájezdu do Francie přivezla mnoho fotografií, které víceméně věrně dokumentují celou akci, rozhodla jsem se udělat čtenáři Luštěnin takové malé promítání. Má to jen jeden malý háček; tento časopis je určen především pro psané slovo, a tak bohužel není možné fotodokumentaci zahrnout do

článku. Čtenář se tedy bude muset spokojit s mým popisem vybraných fotografií.

1. Skupina zmoklých účastníků zájezdu, zaraženě postávajících na rozmočené cestě k mostu Pont-du-Gard.
2. Rozmazaní spolužáci zmateně stojící na mostě Pont-du-Gard a zamyšleně hledící do krajiny.
3. Krajina pod mostem, lyrickoepicky vyhlížející kamenná pláň svažující se k řece. V dáli dva lidé o velikosti mravenců, neidentifikovatelní.
4. Zde se již přesouváme do našeho hotelu v Avignonu. Na této fotografii můžete vidět papírek s heslem k zámku našeho pokoje.
5. Avignonská radnice s klasicistními štíty a nápisem Liberté, Égalité, Fraternité.
6. První z mnoha pohledů na avignonský Papežský palác. V pozadí modré nebe s bílými stratokumuly.
7. Výhled na most Sv. Benezeta. Všimněte si, že na mostě není shon a nikdo tam netančí. Také se můžete pozastavit nad skutečností, že most končí v polovině řeky, takže se po něm lze dostat leda tak do řeky.
8. Chrlič s tragikomickým výrazem ve tváři.
9. Vyhlídka na skály v Les Baux de Provence, kterou jsme navštívili druhý den. Jak vidíte, do záběru jsem si omylem strčila prst, protože foukal vítr a já jsem neviděla, co přesně fotím.

10. Automat na nápoje se schematickým nákresem katapultu.

11. Bizarní obrázek, na němž je někdo buď házen z hradby, anebo chytán při výskoku na opevnění.

12. Tyto neurčité tmavé fleky jsou audiovizuální promítací show v kamenolomu v Les Baux de Provence. Ve skutečnosti vypadalo promítání obrazů Marca Chagalla mnohem lépe.

13. Moře v městečku Saintes-Maries-de-la-Mer.

14. Rodinka slávek ležící v písečných dunách, tamtéž.

15. Můj spolužák, kterého jistě všichni znáte, sedící na lavičce. Můžete si povšimnout, že čte naši zájezdovou brožurku. Kočka, již vedle něj vidíte sedět, se objevila zcela náhodně.

16. Starověké zříceniny v uměleckém městě Arles.

17. - 23. Zde můžete vidět mnoho oranžových domečků ve vesnici Roussillon, která je známá těžbou okru. Zároveň se přesouváme k fotografiím ze třetího dne naší cesty.

24. Okrová stezka opět v Roussillonu. Mimochodem, zde nám bylo řečeno, abychom se ničeho nedotýkali, jinak nám oranžová barva zůstane na ruce. Aspoň mně však barva na kůži nedržela vůbec.

25. Stánek s nápisem „Glacier Artisanal“.

26. Toto je odkvetlý levandulový záhon. Ano, správně, odkvetlý.

27. Skupinka odvážlivců naklánějící se hluboko nad vyvěrající pramen ve Fontaine de Vaucluse. Nikdo nespádl, ačkoliv jsme všichni přešli zábradlí (to zde bylo umístěno jen tak pro forma).

28. Další rozmazané tečky ve tmě. Tyhle však vytvořil večerní Avignon.

29. Panoramatický záběr na noční avignonské náměstí. Jak můžete vidět, při focení jsem se z neznámých důvodů otočila o  $4\pi$ .

30. Palmy v městečku Aigues Mortes, kam jsme se přesunuli poslední den.

31. Výhled na Aigues Mortes z tamních hradeb. Opět se omlouvám za prst v záběru.

32. - 36. Ryby a paryby v mořském akváriu Le Grau du Roi, přímořském letovisku, kde jsme strávili přibližně posledních sedm hodin zájezdu.

37. Nádržka s mořskými koníky, důvtipně pojmenovaná Hippodrom.

38. Kamenité molo zalité měkkým světlem pomalu zapadajícího slunce.

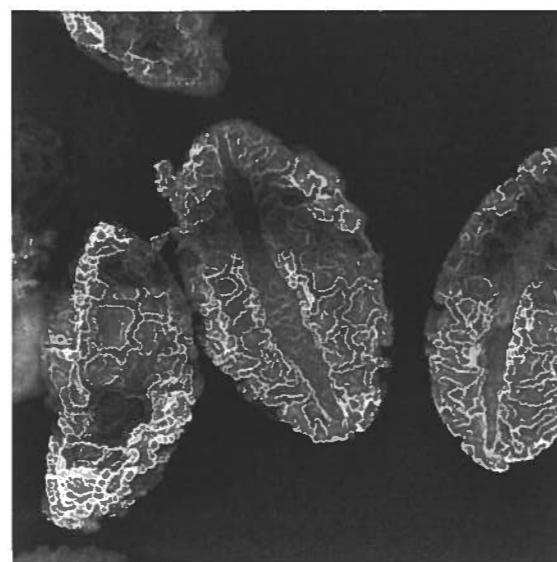
39. Můj spolužák naklánějící se pod kamenité molo, aby mohl pozorovat kdovíco ve vodě.

40. Západ slunce s racky a dětskou prolézačkou.

41. A nakonec, západ slunce bez racků a bez dětské prolézačky. Prostě západ slunce. A potom jsme odjeli domů, se slzou v oku a pískem v botě.

Děkuji vám za pozornost a doufám, že se ještě někdy uvidíme na dalším promítání fotografií z cest.

*Tereza Csibová*



*elektronový mikroskop: lilie*

## Cesta do ČR

00:33 Francouzská republika. Už zase nemohu spát, možná je to tou cestou, určitě je to tou cestou, tím neskutečně malým prostorem, ve kterém musím být. Je to tu stísněnější, než jak si pamatuji.

Vlevo ode mě leží Jirka, div se mě nedotýká. Vpravo leží cizí paní. Předemnou Honza a Elizabeth, za mnou je dvojice směřících se děvčat s jedním klučinou a dvě spící těla. Pode mnou leží něčí nohy, obličej toho trupu mi zakrývá jiný pár nohou.

Mé oči se upírají vzhůru ke stropu. Metru a půl volného prostoru. Svobodě.

Naději. Na mysl by přicházelo přirovnání o sardinkách, to je ale naprosto zcestné. Zatímco sardinky bezhlavě (nemají hlavu) leží zarovnaný a organizovány ve sladké rajčatové omáčce, zde naopak hlav přebývá. S každou hlavou navíc jsou zde také navíc dva páry končetin a jedno tělo. Místo sladké omáčky naše těla obklopuje suchý vzduch, v němž je molekul  $O_2$  asi tolik jako ve vakuu. Naše těla spíše připomínají hru Mikádo. Stačí vyndat jednu nohu nebo ruku a všichni se sesypeme. A to znamená prohru.

*Matouš Pikous*

Citace z testu z literatury:

Části antického dramatu:

exploze - kolize - krize - préteritum -

katarze

## Rozhovor s Resty

V září roku 2016 začala chodit na naše gymnázium do sexty nová studentka. Jmenuje se Resty a pochází z Indonésie. Někteří z Vás ji již možná zahlédli na chodbách školy. Přijela do České republiky díky studijnímu programu AFS, aby poznala česká města a naučila se nový jazyk. Abychom se o Resty dozvěděli více, rozhodli jsme se s ní udělat rozhovor.

## 1) Jak bys popsala své město v Indonésii?

Žila jsem v Palembangu, na jihu ostrova Sumatra, v Indonésii. Je to druhé největší město na Sumatře, hned po městě Medan. Máme tam svá vlastní speciální jídla, která se jmenují pempek, tekwan, model a mie celor, a tamním hlavním turistickým cílem je most Ampera Bridge, který je zároveň symbolem města. Máme také nejdelší řeku, která se jmenuje Sungai Musi nebo Musi River, na níž se nachází malý ostrůvek Pulau Kemarau. Je to hlavní atrakce v Palembangu. Naše město je centrem největšího indonéského království Sriwijaya. Vždy, když se setkáme s dalšími lidmi z Palembangu, říkáme "Uwong kito galo", což znamená "To jsou naši lidé".

Naše město je velmi kulturně různorodé, protože tam žijí lidé například čínské, arabské, javánské, padangské nebo malajské národnosti. Hlavní tradiční oblečení se jmenuje songket a taneční oblečení Tarki tanggai a Tari gending Sriwijaya.

Palembang je také, hned po hlavním městě Jakartě, druhým domovem ASEAN her a jiných mezinárodních her, například her ASIAN. Máme zde stadion, který se jmenuje Gelora Sriwijaya.

Co se týče lidí, ostatní Indonésané občas říkají, že jsme drzí, když mluvíme, ale ve skutečnosti tomu tak není. Je to jenom naším přízvukem.

Studovala jsem školu SMA Plus Negeri 17 Palembang, jednu z nejznámějších škol na jihu Sumatry. Na internetu si o ní můžete najít více informací.

## 2) Jaké jsou tvé rodiny? Ta v Indonésii a ta v České republice?

V Indonésii mám maminku, která je v domácnosti, tátu, který pracuje jako policista, a starší sestru, ta je už vdaná. Tady mám maminku a tatínka, staršího bratra a mladší sestru, kteří oba ještě studují. Rodiče pracují jako manažeři firmy. Prarodiče bydlí ve vedlejším domě a mají psa Gretu.

V Indonésii mám opravdu velkou rodinu a mnoho příbuzných. Jednou za rok navštěvujeme bratrance, sestřenice a další příbuzné v rodném městě mých rodičů a povídáme si spolu. Tady v Liberci vlastně moc lidí neznám, ale když se něco slaví, obvykle se scházíme v obývacím pokoji a jíme nebo si povídáme. Je to stejné jako v Indonésii, akorát v mnohem menším počtu.

## 3) Mohla bys nám říct něco o rozdílech mezi tvým životem v Indonésii a tady, v Česku?

Lidé v Indonésii neradi chodí pěšky a neradi používají hromadnou dopravu. K přepravě obvykle používají motorky nebo auta. Hlavně studenti. Já se do školy a kamkoliv jinam dopravovala autem. V Liberci většinou chodím pěšky nebo

jezdím městskou hromadnou dopravou, což je lepší než v Indonésii, protože jsem na čerstvém vzduchu a můžu se kochat krásnými výhledy. Mé město je občas přečpané lidmi a nedá se tam moc dýchat kvůli velkému znečištění vzduchu.

V Indonésii jsem každý den musela vstávat ve 4:30 a vyrazit do školy v 6:00, protože vyučování začínalo v 6:40 a končilo v 16:30 nebo v 17:00, ale už jsem si na to zvykla. Tady je to podobné, akorát volnější. Také v sobotu a neděli je volno, a tak můžu navštěvovat jiná města a své kamarády. V Indonésii máme školu od pondělí do soboty, ale v sobotu jsme končili dříve a občas jsem měla odpolední kroužky. Tady nechodím do žádných kroužků, ale učím se doma. Dá se říct, že mám dost volného času, abych rozvíjela svůj potenciál a dělala nové věci, protože v Indonésii jsem se zaměřovala pouze na teorii a známky, ale co jsem přijela sem, raději zlepšuji své schopnosti.

Žiji tady pohodlně, stejně jako jsem žila v Indonésii. Přes rozdíly kultur lze nalézt také podobné rysy, a proto se mi tu žije dobře.

## 4) Proč jsi přišla do České republiky?

Abych byla upřímná, původně jsem si jako místo svého pobytu vybrala Belgii, ale najednou se objevily problémy a z AFS (to je můj studijní program) mi zavolali, abych si vybrala jinou zemi. Nabídlí mi Maďarsko a Českou republiku. Vybrala

jsem si Česko, protože jsem věděla, že zdejší města jsou opravdu krásná, a chtěla jsem se naučit jazyk, který není tak běžný jako němčina, francouzština nebo španělština a zní zajímavě. Také je to tady mnohem levnější než v zemích, kde se platí eurem, a můžu tu také snadněji cestovat, což miluji.

## 5) Jak zvládáš život v Česku? Máš tady nějaké problémy?

Nemám žádné problémy s přizpůsobením se, tedy až na počasí. V Palembangu bylo každý den okolo 26 - 30°C, tady musím čelit teplotám nižším než 16°C, nebo dokonce pod nulou. Také mám problém s hijabem (šátkem na hlavě), protože v poslední době se objevuje mnoho zpráv o terorismu a diskriminaci muslimských žen. Kvůli tomu nás lidi často vidí jako špatné nebo jako někoho, kdo potřebuje soucit. Každý den na mě lidé koukají, jako by viděli mimozemšťana; ale na to jsem samozřejmě byla před příchodem do Česka připravená, takže mi to ani moc nevadí. Zdejší lidé se navzájem respektují, nechtějí nikoho urazit, cítí se špatně, když udělají něco špatného, jsou trochu introvertní stejně jako já, i když ne všichni. Žiji tady tak klidně, protože jim rozumím. V Indonésii se lidé rádi usmívají, tady také, ale ne všichni. Pouze v rodině, mezi přáteli nebo na někoho, koho znají, ale neusmívají se na cizí lidi. V Indonésii

se smějeme na neznámé lidi třeba na pozdrav, jako znamení respektu nebo díky.

Závěrem bych řekla, že Česká republika je skutečně klidná země, i když ne úplně na 100 %, ale cítím se tu bezpečně.

## 6) Jaké máš vztahy se zdejšími lidmi?

Češi jsou moc milí, i když ze začátku to bylo trochu rozpačité a lidé se malinko styděli, nebo jenom nevěděli, jak na mě mluvit a jak se ke mně chovat. Ale myslím, že už si zvykli, i když ne všichni. To proto, že pocházím z jiné kultury, jinak myslím a mluvím jiným jazykem (občas lidé nevědí, co říct, protože neumí moc dobře anglicky), takže abych mohla komunikovat, musím se naučit jejich řeč.

## 7) Líbí se ti tady? Co se ti líbí nejvíc?

Opravdu se mi tu moc líbí. Nejraději mám jídlo, protože chutná podobně jako indonéské, i když je tu pár zvláštních kombinací, třeba svičková se smetanou. Ale mám ráda knedlíky s českým gulášem a další jídla.

*Anna Kovbuz, přeložila Tereza Csibová*

Matematika:

„Proč tento úhel nemůže mít 90°?“

„Protože by se skoro uvařil.“

Hodina češtiny:

„Co je toto za typ textu?“

„Zbytečný.“

## Interview with Resty

*Tento text je autentický a bez korektury.*

### 1) What is your home city in Indonesia like?

Ok, so I lived in Palembang, South Sumatera, Indonesia. It's the second biggest city after Medan in Sumatera Island. They have their own special food called pempek, tekwan, model and mie celor and their main tourist spot is Ampera Bridge, which is also icon of the city. We have the longest river in Sumatera island, It's called Sungai Musi or Musi River and in the long forward of the river is a small island called Pulau Kemarau. It's also the main attraction in Palembang. We are also the main hometown for the biggest kingdom in Indonesia called Sriwijaya. When we meet other Palembang's people, we always say "Uwong kito galo" which means "It's all our people" in English.

We have a lot of diversity in our city, there are people of, for example, Chinese, Arabic, Javanese, Padang and Malay nationality and that's why we have so many cultures. Our main traditional clothes is songket and for dancing Tarki tanggai and Tari gending Sriwija.

The city is also often the second home after Jakarta (the main city) for hosting the ASEAN games or other international games. Such as ASIAN

games, etc. And we have stadium called Gelora Sriwijaya.

About the people: in the eyes of the other Indonesian people we are sometimes really rude to talk to but actually it's not so. It's just the accent and that's the way we talk.

I studied in SMA Plus Negeri 17 Palembang, one of the most popular schools in South Sumatera. You can search on the internet for more information.

### 2) What are your families like? The one in Indonesia and the one in the Czech Republic?

Well, in Indonesia I have mom who is a housewife, dad who is a policeman and older sister that is already married. Here I have mom, dad, older brother and younger sister, they're both still studying at school and at university. Mom and dad work as managers in a company. And grandparents who live next to our house, and a dog named Greta.

Back in Indonesia I have really big family and many relatives, once year we visit my parents' hometowns to meet cousins and other relatives and then talk with them. Here in Liberec I don't really know much but if there's a celebration day, we often gather in living room and then we eat or chat with each other. It's the same as in Indonesia but it's a much smaller group.

### 3) Could you tell me about the differences between your life in Indonesia and in the Czech Republic?

People in Indonesia don't really like walking or using public transports, they usually use motorbikes or cars to get somewhere. Especially students. I used car to go to the school and anywhere else. In Liberec I mostly walk or use public transports, which is better than in Indonesia because you get a lot of fresh air or see the beautiful view. My city is sometimes really crowded and I couldn't breathe fresh air because there is big pollution.

I had to get up every day at 4:30 and leave for school at 6:00 because school started at 6:40 and it was until 16:30 or 17:00 but I already got used to it. Here it's almost the same but it's more flexible and relaxed. Also Saturday and Sunday are free and I can travel and visit other cities or my friends. In Indonesia we have school from Monday to Saturday. But on Saturday we finished earlier and sometimes I had extra course in the afternoon. Here I don't have any extra courses, but I do study on my own. You can say that I have much free time to develop my own potential by doing I never did before because in Indonesia I only focused on theory and grades and since I came here I prefer to level up my skills.

I live here in a comfortable way just like I did in Indonesia even though there are different cultures but there are also similarities that's why I can be comfortable here.

### 4) Why did you come to the Czech Republic?

To be honest, at first I chose Belgium to be my country placement but suddenly a problem appeared and then AFS (my studying program) called me to pick another country, they offered me Hungary or Czech Republic. I chose Czech Republic because I knew that the cities are really beautiful, I wanted to learn language that is not as mainstream as German, French or Spanish and it sounds interesting and also it's a lot cheaper for expense than euro and I can travel a lot easier because I love to travel.

### 5) How do you cope with living here? Do you have any problems?

I don't have problem with adapting except for the weather. In Palembang was every day around 26-30 degrees of Celsius and here I have to face temperature less than 16 Celsius or even minus. Also I have problem with the hijab (head scarf) because nowadays there's a lot of news about terrorism and discrimination of Muslim women. Because of that people often view us as bad guys or as someone, who needs a pity. Everyday people are staring at me as if they saw an alien but of



course I came to the Czech Republic prepared to that so it doesn't really bother me. People here really respect each other, they don't want to offend anyone, they feel bad if they do something bad, they're kind of introverted just like me, even though not all of them. That's why I live so peacefully here, because I understand them. In Indonesia people love to smile, here also, but not all. Only at family, friends or someone they know, not at a stranger. In Indonesia we smiled at stranger just like greetings or respect or thanks.

To conclude, the Czech Republic is really a peaceful country even though not for 100%, but I feel safe here.

#### 6) What about relationships with the people here?

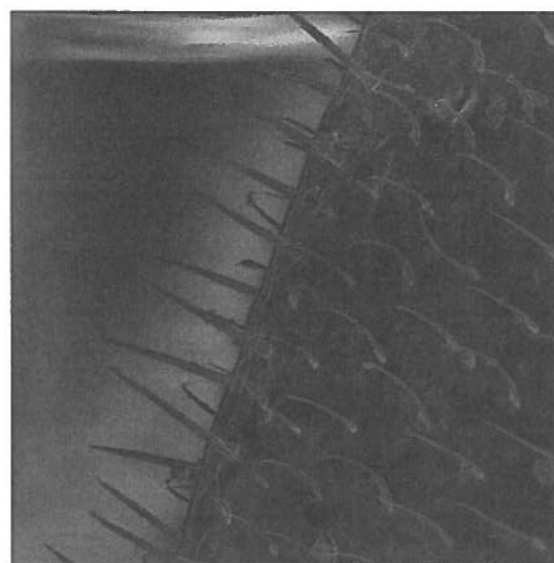
I found them really nice and kind even though at first it was kind of awkward and they were maybe shy or just didn't know how to talk or behave around me. But I think that they are already pretty used to me but not all of them. The reason is that I have different culture, mind and language (sometimes they don't know what to say because they're not really good at it) so to communicate, I have to learn their language.

#### 7) Do you like it here? What do you like the most?

I like it really much. The most I like the food because it's pretty similar in taste like in Indonesia even though there are

some a little weird combinations like, for example, Svíčková with cream. Then I also like knedlíky and Czech guláš, etc...

*Anna Kovbuz*



*elektronový mikroskop: moucha*

### Publicistika nanečisto

V září tohoto roku jsem se s celou svou třídou zúčastnila dílny „Publicistika nanečisto“, kterou musí každá kvinta přežít a alespoň nějakým způsobem v ní slušně obstát. Úkolem je vytvořit studentský časopis, který musí obsahovat předem zadané útvary, což není úplně snadné na čas a nervy, ale zvládne to každý a jde to i zábavně. Myslím, že Vy všichni, které tato dílna ještě čeká, se máte na co těšit, a ti, co už si jí prošli, se v tomto článku najdou a pochopí naše trápení a vlastně i radosti, třeba jen z maličkostí.

Na začátek bych chtěla uvést pár tipů, jak se zadáním co nejlépe prokousat.

Bohužel, na spoustu těchto užitečných triků jsem přišla až po skončení dílny, což je sice k naštvání, ale alespoň pomohou třeba Vám.

#### TIP č. 1 – Nepodceňujte výběr svého týmu!

Věřte mi, nechcete skončit hned první den s tím, že je někdo příliš líný. Také dbejte na to, abyste mezi sebou měli alespoň dva lidi, kteří to umí s počítačem. Usnadní Vám to konečné úpravy časopisu. Takže „ajťáky“ chcete!

#### TIP č. 2 (zvláště pokud jste podcenili TIP č. 1) – Motivujte svůj tým!

Dopředu si připravte zásoby čokolády, dobrot, popřípadě dobrého kafe. Nikdy nevíte, kdy Vám dojdou nervy, nápady či energie. A pokud máte v „redakci“ někoho, komu se nechce nic dělat, něco sladkého budete potřebovat dvojnásob (vlastní zkušenost).

#### TIP č. 3 – Nedělejte to na poslední chvíli! (Je mi jasné, že to tak dopadne, ale zkuste to.)

Doopravdy. Pokud jste doteď vše stíhali na poslední chvíli, tady to nedělejte. Zaprvé, budete zbytečně ve stresu, a to se pro týmovou práci není příliš dobré, a zadruhé, pro uklidnění sníte tolik čokolády, že potom ještě přiberete. A to nechceme nikdo.

#### TIP č. 4 – Bláznivé nápady berte hned!

Opravdu! To, co zní nejvíc šíleně, dopadá nejlépe. Každý nápad se cení,

a pokud je ještě navíc originální a bláznivý, berte ho! Při jeho zpracování se navíc zasmějete, což je při této práci velmi důležité.

#### TIP č. 5 – Vyplatí se být „chodící foták“!

Pokud si budete vše dokumentovat, hodně Vám to usnadní poslední den dílny, kdy je třeba svou práci odprezentovat a okomentovat. Pokud přidáte fotky dortíků, vtipné momentky, zásoby čokolád a míst, kde jste všude byli, rozhodně získáte bonusové body. A o ty rozhodně stojíte! Prezentaci můžete pojmout i „vlogovacím“ stylem. Na konci tak všechny určitě pobavíte.

#### Jak šel čas a napětí narůstalo...

Vůbec nepřeháním, když řeknu, že první den se vše zdálo poklidné a snadné. Nebylo tak těžké si rozvrhnout, kdo co udělá a na co se chceme zaměřit. Vlastně se jedná o pro nás blízká témata, protože se člověk snaží vytvořit něco, co by jeho samotného bavilo číst. Studentský časopis plný toho, co by se Vám líbilo, kam byste chtěli zajít, co máte rádi. No, nezní to snadně?

Druhý den dílny jsme společně navštívili Český rozhlas. Člověk by čekal nudu, ale bylo to zábavné a byli jsme až překvapení, jak tam vše funguje. Třešničkou na dortu byla odvaha některých spolužáků, kteří si vyzkoušeli sami odříkat zprávy. To jsme se doopravdy nasmáli.

Poté jsme už měli volno, a to bychom nebyli my, kdybychom nešli rovnou domů, že? Klasika. Vše se přeci udělá ve středu.

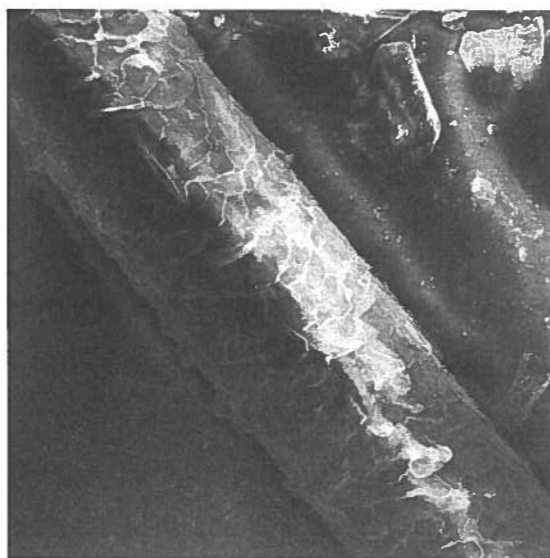
Další den jsme se přesunuli do kavárny, odhodlaní udělat velký kus práce. Dortík, limča, kafčo, sranda. Společně jsme toho i poměrně dost vymysleli. Zkoukli jsme, jaké kapely kde budou, jaké filmy bychom mohli ohodnotit. Po třech hodinách nám ale došlo odhodlání. Já jsem se společně se spolužačkou za účelem sepsat recenze hned vypravila do kina, před kterým jsme stihly ještě nákupy a obídek. Den byl tak uvolněný a příjemný, až jsem zapomněla, že to je školní dílna.

KRITICKÝ DEN. Hned ve čtvrtek ráno nám došlo, že jsme se flákat neměli. Nejenže jsme neměli ještě hotové některé drobné útvary, ale také bylo třeba se poprat s programem Publisher. Tenhle den se pro mě stal tím, jehož jméno je lépe nevyslovovat. Po pěti hodinách vkládání, ukládání, opravování, rovnání, rozčilování, vybírání barev, snahy o pěkný design a slov: „Buď už ticho a dojdi mi radši pro tu čokoládu!“ jsem konečně vyndala flashku. Ani nevíte, jak jsem byla šťastná. Už jen tisk a hotovo! A tak jsme tedy hned šli do města nechat náš časopis vytisknout. „Stíháte mě někdo hodit do města, prosím?!“ – Moje první věta pátečního rána.

Díkybohu, že jsem stihla všechno ještě přerovnat tak, aby se nám časopis

vytiskl správně. Původní výtisk byl totiž rozházený a některé věty dokonce úplně zmizely (ponaučte se). Takže rychle do města a potom rovnou do školy na prezentaci. Už tak jsem toho měla dost. Ale jakmile jsme pár minut mluvili o tom, jak jsme se se vším poprali, spadla z nás veškerá tíha a stres. Prezentace ostatních časopisů už byly odpočinkové a zábavné. Všichni jsme se shodli, že to byla sice makačka, ale bylo to přínosem. Jak pro naše publicistické dovednosti, tak pro práci v kolektivu a zvládnutí časově kritických situací a tlaku. BIPU se dílna asi nevyrovná, ale rozhodně to není tak hrozné, jak jsme čekali. Naopak!

*Natálie Hromková*



*elektronový mikroskop: vlas*

